

És l'hora d'unir forces per la República

Als militants, als treballadors i treballadores, a la joventut de tots els pobles de l'Estat

El període obert amb la formació del govern de coalició PSOE/PODEM amb el suport parlamentari de partits bascos i catalans suscita, sens dubte, expectatives i, en molts casos, il·lusions –encara que siguin limitades– en amplis sectors de la classe obrera, la joventut i, en particular, al poble català.

Es modificarà radicalment la política que els diferents governs han dut a terme des del Pla d'austeritat de maig de 2010? Un pla, no l'oblidem, al servei de la banca i de les grans empreses que ha comportat desocupació, precarització, reducció dels serveis públics, caiguda dels salaris, acompanyat d'un augment de la repressió, i el poder arbitrari de la institució judicial a les ordres de la Monarquia.

Es donarà una sortida democràtica i de pau a les aspiracions de la immensa majoria del poble català, que, més enllà d'ideologies, es pronuncia –un 82 per cent segons les enquestes– per poder exercir el dret a decidir, per la llibertat dels presos i la fi de la persecució judicial a més de 2.500 ciutadans catalans, i que, per tant, no es reconeixen en la Monarquia?

Es resoldran aviat i prou els greus problemes creats per les múltiples contrareformes laborals i de pensions (en particular, l'Ase, de febrer de 2011, que va suposar una veritable ruptura generacional)? Es recuperarà el dret a la lliure negociació col·lectiva, la fi de la precarització del treball?

Es dotarà de nou als serveis públics i a les infraestructures dels mitjans necessaris per a respondre a les necessitats del conjunt de la població i tancar la via a la privatització, al balafament i a l'imperi del supòsit "lliure mercat"?

Les persones treballadores i els pobles d'aquest país estem vivint una conjuntura històrica, paral·lelament a les classes treballadores i pobles de tota Europa i més enllà. En efecte, tots els règims polítics estan en crisi. Aquí la sofreix l'anomenat "règim del 78" o sigui de l'any en què es "va aprovar", sota l'amenaça d'un cop militar, la Constitució que preservava una bona part de les

institucions de la dictadura, en primer lloc imposant la Monarquia a canvi de reconèixer alguns drets, la majoria dels quals ja havien estat durament conquistats als carrers. Aquest règim viu una crisi accelerada. En primer lloc perquè apareix com el que és, un enorme paràsit que viu a costa de la població treballadora i de tots els pobles. La pervivència d'aquest règim és una amenaça diària a les llibertats, amb el seu aparell judicial arbitrari, un règim que ha fet que aquest país tingui els menors nivells d'ocupació, drets laborals i serveis públics de tots els països de l'entorn.

No obstant això no serà prenent per exemple els diferents règims europeus com la majoria social i els pobles trobaran solució als seus problemes, a les seves reivindicacions, a les seves necessitats. Les institucions europees han demostrat el seu caràcter reaccionari al servei de les multinacionals, i països germans i veïns com França sofreixen un règim, la V República, obstinat a destruir tot el que la classe obrera francesa va conquistar amb les armes a la mà l'any 1945, després de la derrota del feixisme. L'actual atac contra el sistema de pensions, sens dubte el més garantista del món, que se suma a l'anterior reforma laboral, i els atacs contra l'ensenyament i la salut mostren la seva veritable cara. I com és lògic, davant la resistència de la classe treballadora i les seves organitzacions, l'arma de la repressió es multiplica, contra les "armilles grogues", la joventut estudiantil, les manifestacions sindicals.

Són fenòmens comuns en tots els països europeus. La qual cosa ens obliga a buscar les causes. No és una crisi més, no és una simple crisi de govern o ni tan sols de règim, es tracta de la descomposició del sistema de producció capitalista, que no ofereix a la humanitat més que guerres, desocupació, destrucció de drets, destrucció de la naturalesa..

No sols és la Monarquia

La que està caduca és el sistema basat en la propietat privada dels mitjans de producció, distribució i canvi.

Totes les institucions que es van conformar després de la Segona Guerra Mundial –i en l'Estat espanyol en la

transició– estan en fallida. Totes viuen la contradicció entre les exigències del capital financer que vol "acabar amb tot", amb totes les conquestes que se li van arrencar en dos segles de lluita de classes, tot el que significa drets i llibertats, i la resistència de les classes treballadores i dels pobles que volen viure.

No és casualitat que assistim, des de Santiago de Xile a Beirut, passant per Alger o París, a una mobilització, una revolta que busca convertir-se en revolució i que posa al centre una qüestió: acabar amb el sistema.

En efecte milions de persones treballadores, de joves, de desocupats, es posen en moviment i busquen instruments per a combatre, per a resistir a la barbàrie d'aquest sistema, i, en aquesta cerca, en la majoria dels casos, rebutgen als vells partits, o els atorguen, com al nostre país, una confiança limitada. Un rebuig que sorgeix per raons pràctiques, per experiència. Com més s'agreuja la crisi del sistema capitalista, arrossegant a la misèria a les classes treballadores, als pobles a la barbàrie, més s'aferren els dirigents d'aquestes organitzacions, tant les "velles" com les "noves", a la defensa d'aquest sistema. Aquestes organitzacions han viscut i viuen ajudant a preservar el sistema d'opressió i explotació. Substituint reivindicacions per "reformes", buscant la concertació, el "diàleg social", marc d'aplicació "consensuada" de les contrareformes, en comptes de plantejar la negociació lliure i la lluita de classes.

Per a sectors cada vegada més amplis de les masses, aquestes organitzacions (malgrat molts militants) formen part del sistema, són part del problema, i no de la solució.

Confrontats al nostre país a deu anys de contrareformes, destinades a mantenir el règim monàrquic i el poder de l'alta finança, s'està tancant una etapa.

Totes les mobilitzacions de certa amplitud fins i tot partint de reivindicacions parcials, xoquen amb les institucions d'un règim opressor (les retallades de la llibertat sindical, l'Estatut viciat per les reformes laborals, les lleis d'estabilitat de l'art. 135 de la Constitució, els poders repressius que vénen de la dictadura...).

És l'exemple del poble català, les exigències del qual no tenen cabuda en

el règim monàrquic i la seva constitució. Exigeixen una sortida democràtica per a tots els pobles. Una sortida que no pot ser una altra que la República.

És el cas de la mobilització dels i les pensionistes: la defensa de l'actual sistema públic de pensions xoca obertament amb el poder del capital financer i les seves institucions. No és casualitat que l'FMI, la UE, l'OCDE, el Banc d'Espanya, tots a l'uníson, exigeixen desmantellar el sistema públic.

I aquestes mobilitzacions avui dia capdavanteres, no tenen sortida en el marc monàrquic. Un marc en el qual no poden ser defensades conseqüentment pels dirigents de les organitzacions que "prometen, pel rei i la Constitució" mantenir el règim en nom de la mal anomenada Unitat d'Espanya, que no és més que la unitat de les institucions heretades del franquisme, garants de l'explotació i l'opressió, i, al mateix temps, al servei de la política agressiva de l'imperialisme dominant a escala internacional. D'aquí les bases militars de Morón i Rota, amenaça directa contra els pobles del Magreb.

Tenen raó els 49 diputats que es van negre al Borbó.

Els i les pensionistes s'han vist obligats a sortejar la política de la direcció de les confederacions sindicals, que van signar l'Ase i ara defensen algunes reivindicacions però s'agarren al rellançament del Pacte de Toledo que des de 1995 ha proposat contrareforma rere contrareforma.

El poble català, amb la joventut al capdavant des del 14 d'octubre de l'any passat, i la massiva mobilització contra la condemna als presos, cerca l'aliança amb la joventut, la classe treballadora i els pobles de la resta de l'Estat per a fer front junts al règim monàrquic.

Com és normal, en aquests moments la majoria social, els pobles desitgen que el nou govern actuï. La pilota aquesta en el seu camp.

Però davant l'ofensiva del capital i els franquistes, és indispensable l'ac-

ció decidida dels treballadors, com els pensionistes, els de Nissan, l'acció dels agricultors, la mobilització en defensa de les dones.

Per això és indispensable que les organitzacions obreres i populars defensin amb total independència les exigències dels qui representen, i posant en primer i únic lloc la conquesta o la recuperació de drets perduts, la llibertat dels presos, la fi de l'assetjament judicial.

Els agricultors avui mobilitzats en tot el país posen en el centre la contradicció de la situació. No poden viure del seu treball. Els qui es beneficien de la seva suor són els grans monopolis de la distribució, Mercadona, Dia, Carrefour... que s'embutxaquen enormes beneficis, mentre els grans latifundistes es beneficien de la Política Agrària Comuna de la Unió Europea. La paradoxa és que la concentració de la terra és encara major que en els anys 30, i que la necessària Reforma Agrària és impensable sense atacar el poder d'aquests monopolis, és a dir, la seva expropiació, per a permetre preus justos per als jornalers i agricultors, preus moderats per a la massa de la població treballadora. Donarà el govern algun pas en aquest sentit? O se'ns tragués de nou l'espantall de Vox?

La secció de la IV Internacional a Espanya prepara el seu congrés

En tot el país, en tots els pobles, desenes de milers de militants encapçalen la lluita dels pensionistes, busquen detènia del desmantellament de la indústria de l'automòbil, com en Nissan. Milers de joves desperten a la lluita i busquen el suport i experiència de les generacions anteriors.

I tots constaten que des de novembre de 2012 les grans organitzacions han rebutjat tota acció de conjunt. Una actitud que, de fet, ha permès que els atacs i contrareformes s'adoptin i apliquin.

Aquests militants observen també que, per a moltes organitzacions polítiques, l'únic objectiu sembla ser obtenir llocs, diputacions, ministeris i subvencions de l'Estat, les autonomies, els ajuntaments.

La secció de la Quarta Internacional a Espanya va ser fundada el febrer de 1980 per militants que havien combatut contra la Constitució del 78. Es va fundar sobre la base de la ruptura amb aquest règim, del combat per la República (per la qual cosa els governs la van il·legalitzar durant quatre anys).

Avui aquest combat, encara que sens dubte les condicions han canviat, té una actualitat particular.

República no és un debat acadèmic, per als qui busquen una sortida favorable a la població treballadora és una necessitat com l'aigua que es beu, com l'aire que es respira.

La lluita per la República avui és el que permet conjuminar reivindicacions i drets, acabar amb l'opressió i l'explotació. La lluita per la República avui és el que permetrà restablir l'aliança entre la classe treballadora i els pobles que es va forjar espontàniament en la lluita contra Franco.

El Congrés que prepara la secció de la IV Internacional a Espanya comparteix la cerca de milers de militants que busquen agrupar-se creant instruments per a ajudar els treballadors i pobles a unir-se, acabar amb la Monarquia i organitzar-se democràticament (al nostre entendre en una Unió de Repúbliques Sobiranes). Per això convidem als companys interessats a participar en aquest debat i desenvolupar la col·laboració.

El nostre Congrés té com a lema ajudar en les mobilitzacions presents a preparar el torrent revolucionari que obri la via a la República del poble, per al poble, dels pobles, per als pobles.

Comitè Executiu del Partit Obrer Socialista Internacionalista

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reus, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reus, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partido Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta